

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Stemning

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 463. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann08tom-shoot-idm139873597685616/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Og jo mer den løb vild imod Slusernes Port,
 Jo mer' blev, i Fred, for det almene gjort;
 Og i Savmøllens Ekko langs Gulløens Bred
 Det klang som en Bøn for vor Menneskehed
 Imod Drifternes Jammer og Nød.

Da aanded jeg op i den rene Natur
 Som Fuglen i Luft, som Fisken i Sø,
 Som Mennesket mens det er ungt;
 Og jeg bad her om Kraft ved den styrtede Fur'
 Til at leve mit Liv og til mandig at dø,
 Om end Livet blev aldrig saa tungt.

Og jeg saa' mig tilbage. Den mægtige Flod
 Gled hist mellem Klipper og Skov;
 Og det rullede saa styrkende gennem mit Blod:
 Elven var samlet til Et, jeg forstod
 Den evige Livs-Flods Behov!

Stemning.

Jeg kørte langsomt langs med Skovens Hegn —
 Med et blev jeg saa hjerte-trist til Mode:
 I denne mine bedste Minders Egn
 Det var som lutter visne Længsler groede;
 Jeg var ej syg, min Puls slog fast og sund,
 Jeg havde mer end mangen anden Grund
 Til over Livets Skønhed mig at glæde —
 Og dog var jeg paa Nippet til at græde!

Jeg savned — savned ... ak, jeg savned Ord
 For hvad jeg følte som en bitter Tynge;
 Jeg saa', hvor den var rig, den skønne Jord
 Hvortil de mange tusind Haab sig klynge;
 Jeg saa' dem brustne dér langs Skovens Hegn,
 Jeg kørte som igennem Dødens Egn,
 Jeg vilde — véd ej selv, hvor meget give,
 Om blot jeg vækked ét af dem til Live!